

РЕШЕНИЕ

№ 1795

гр. Варна, 30.11.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ВАРНА, II СЪСТАВ, в публично заседание на трети ноември през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Ирена Н. Петкова

Членове: Наталия П. Неделчева
                      мл.с. Симона Р. Донева

при участието на секретаря Галина Г. Славова
като разглежда докладваното от мл.с. Симона Р. Донева Въззивно гражданско дело № 20213100501847 по описа за 2021 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 258 ГПК.

Образувано е по въззивна жалба с вх. № 286125/07.05.2021 г., депозирана от „ДИТСМАНН“ АД с ЕИК 831914845, със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. „Козлодуй“ №14, административна сграда - Блок А, ет. 3, чрез адв. С.И., срещу Решение № 261331/15.04.2021 г., поправено с Решение № 261784/28.05.2021 г., постановени по гр. д. № 9572 по описа на РС-Варна за 2020 г., с които „Дитсманн“ АД с ЕИК 831914845 е осъдено да заплати на ЕМ. ИВ. Д. с ЕГН *****, с адрес: с. *****, на основание чл. 200 КТ, сумата от **1 250 лева**, като част от цяло вземане в твърдян размер от 40 000 лева, представляващо обезщетение за претърпени неимуществени вреди, изразяващи се в претърпени болки, страдания, настъпили в резултат на реализираната трудова злополука на 12.12.2019 г., ведно със законната лихва върху присъдената сума, считано от датата на реализиране на трудовата злополука – 12.12.2019 г. до окончателното изплащане на задължението.

Въз въззивната жалба се твърди, че атакуваното съдебно решение е неправилно, като постановено в нарушение на материалния закон и при съществени нарушения на съдопроизводствените правила. Въззивникът сочи, че са нарушени нормите на чл. 51, ал. 2 ЗЗД и чл. 201, ал. 2 КТ, тъй като районният съд е пренебрегнал наличието на съществен принос на Е.Д. за настъпването на вредите. Счита, че от събраните по делото доказателства се установява, че ищецът, проявявайки груба небрежност, е допуснал най-малко две нарушения на правилата за безопасност и за осъществяване на изпитванията. Поради това намира, че дружеството не следва да отговаря за вредите, претърпени от г-н Д.. ВРС обаче е постановил решение в обратния смисъл, като е отказал да съобрази съпричиняването на вредите. Въззивникът сочи, че отказът на съда да съобрази съпричиняването се дължи на съществено процесуално нарушение, изразяващо се в неправилно прилагане на правилата на

ГПК относно преклузията. Счита, че неправилно съдът е приел, че възражението е следвало да бъде релевирано в срока за отговор на исковата молба. Сочи, че това разбиране съда е в пряко противоречие практиката на ВС (Решение № 3204 от 23.12.1974 г. по гр. дело № 2222/1974 г. на ВС), съгласно която възражението за съпричиняване може да се направи по всяко време пред първата инстанция, но дори съдът е длъжен да съобрази съпричиняването и без възражение в тази насока. Въззивната страна намира, че РС е допуснал съществено нарушение на съдопроизводствените правила и при събирането на доказателства по делото. Сочи, че неправилно съдът не е уважил доказателственото искане на ответника за разпит на двама свидетели, като приел, че възражението за съпричиняване е преклудирано. Твърди, че така ВРС неправилно е препятствал доказването от страна на ответника и е нарушил правото на „Дитсманн“ АД на процесуална защита, а с това и два от основните принципи на гражданския процес - този на състезателното начало (чл. 8 ГПК) и този на равенството на страните (чл. 9 ГПК).

На следващо място сочи, че съдът неправилно е ценил и събраните по делото доказателства. Намира, че поведението на работниците на „Дитсманн“ АД по време на изпитванията на съоръжението съществено се е отклонявало от дължимото, което в крайна сметка е довело до това, че ищецът Е.Д. се е намирал в близост до съоръжението при освобождаване на налягането от него. С това свое поведение той е станал причина за трудовата злополука.

Отделно от горното счита, че решението на първоинстанционния съд е постановено в условията на плюс петитум, тъй като ищецът е претендирал обезщетение за претърпени неимуществени вреди в размер на 40 000 лв., като вредите включват и разтрогването на брака му. ВРС правилно приел, че разводът на ищеца няма отношение към трудовата злополука, но въпреки това постановил, че дължимото се на Е.Д. обезщетение е именно в размер на 40 000 лв., колкото ищецът е претендирал първоначално. След като ВРС е присъдил същото по размер обезщетение, отхвърляйки претенцията за неимуществени във връзка с развода на ищеца, то съдът е присъдил по-голямо по размер обезщетение. Моли за отмяна на решението. Претендира разноски.

В срока по чл. 263 ГПК е постъпил отговор от въззиваемата страна ЕМ. ИВ. Д., действащ чрез адв. Е.М.. В същия се сочи, че жалбата е неоснователна. Намира, че анализирайки доказателствата по делото поотделно и в тяхната съвкупност, решаващият състав правилно е обусловил извода, че Е.Д. е преживял болки и страдания, а причинените неимуществени вреди се намират в пряка и непосредствена връзка с настъпилата трудова злополука. Намира за правилно и заключението на съда, че съобразно преживените болки и душевни терзания, справедливото обезщетение изисква искът да бъде уважен в пълен размер. По отношение на твърдението, че съдът неправилно не е съобразил твърденията за съпричиняване на вредите сочи, че същото е неоснователно, доколкото възражението е несвоевременно въведено в производството. В условията на евентуалност сочи, че не са налице доказателства за твърдяната от насрещната страна груба небрежност. Твърди, че макар да няма легална дефиниция в КТ на квалификацията „груба небрежност“, то в практиката е изведено становище, че за да е налице тя, следва работникът или служителят да е съзнавал, че злополука може да настъпи, но със своята самонадеяност той се е надявал да предотврати вредите. Сочи, че в случая няма данни за такова поведение от негова страна, а фактите обосноваващи намаляване отговорността на работодателя следва да бъдат установени по несъмнен начин, като доказателствената тежест е за работодателя. Оспорва твърденията, че той е допуснал нарушения на правилата за осъществяване на изпитванията на съда под налягане, като излага подробни съображения в тази насока, като в допълнение сочи допуснати от работодателя нарушения на разпоредбите на редица нормативни актове. Намира за неоснователно и твърдението, че съдът е постановил решението си в условията на плюс петитум. Моли за потвърждаване на решението и присъждане на разноски.

Във връзка с доказателствените искания на страните е постановено Определение № 2754 от 3.08.2021 г. по настоящото производство.

В проведеното по делото о. с. з., въззивникът не се явява, представлява се от адв. И., като излага доводи за основателността на въззивната жалба. Моли за отмяна на решението и за отхвърляне на иска.

Въззиваемият, чрез адв. Т. моли за потвърждаване на обжалваното решение, като поддържа изложените аргументи в отговора на въззивната жалба. Претендира присъждане на разноски за адвокатско възнаграждение по реда на чл. 38 ЗА.

Третото лице, редовно призовано, не се явява, не се представлява. В депозирана молба чрез адв. В. моли за отмяна на първоинстанционното решение и за присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, като взе предвид направените в жалбата оплаквания и възраженията на въззиваемия, и съобразно правомощията си по чл. 269 ГПК, констатира следното:

Производството по гр. д. № 9572/2020 г. на Районен съд - Варна е образувано по предявен от ЕМ. ИВ. Д. срещу „Дитсманн“ АД /предишно наименование „Дитсманн Енергоремонт Холдинг“ АД/ иск с правно основание чл. 200 КТ, за осъждане на ответника да заплати сумата от 1 250 лева, като част от целия в размер на 40 000 лева, представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди, изразяващи се в претърпени болки, страдания, настъпили в резултат на реализираната трудова злополука на 12.12.2019 г., ведно със законната лихва върху присъдената сума, считано от датата на реализиране на трудовата злополука – 12.12.2019 г. до окончателното изплащане на задължението.

В исковата молба се излагат доводи, че ищецът е в трудово правоотношение с ответника по силата на сключен Трудов договор № 507 от 31.05.2017 г. Към трудовия договор били сключени още две допълнителни споразумения от 1.04.2018 г. и от 10.12.2018 г., като с първото бил преназначен от длъжността „котляр“ в длъжността „заварчик“. На 12.12.2019 г. при изпълнение на служебните си задължения за подготовка на хидравлична проба на бак ТГ-9 за „АЕЦ Козлодуй“ ЕАД се освободило налагаме в съда и го съборило на земята. Сочи, че след прием в МБАЛ „Света Анна-Варна“ АД били установени множество счупвания на костите на предмишницата, открито в дясно, съпроводени с рана от 10-12 см, отток, деформация в областта на дясната лакътна става, силни болки и невъзможност за извършване на активни движения. Твърди, че на 13.12.2019 г. била проведена оперативна интервенция в областта на раменния пояс и ръката, като е вложена и метална остеосинтеза, което наложило и гипсирането на крайника. Излага доводи, че на 18.12.2019 г. бил изписан и след това му било назначено амбулаторно лечение, рехабилитация, както и медикаментозна и болкоуспокояваща терапия. Изпитвал неудобства с личната си хигиена, тоалет, прехрана, за които се нуждаел от помощ. Сочи, че имал затруднения в съня, бил социално изолиран, станал необщителен и сприхав. Навежда твърдения, че имал сериозен дефицит в движението на ръката, като цялото му здравословно и психическо състояние било повлияно. След злополуката не е започнал работа, чувствал се депресиран, неуверен, потиснат, поради което се влошили и отношенията със съпругата му, която го и напуснала. Твърди, че възстановителният процес не е приключил и изпитвал силни болки повече от шест месеца. Позирава се и на разпореждане № 29183 от 16.01.2020 г. на ТП- София град на НОИ, с което е прието, че настъпилото увреждане има характер на трудова злополука. Моли за уважаване на иска.

В срока по чл. 131 ГПК е постъпил отговор на исковата молба от „Дитсманн“ АД, чрез адв. Й.Н., в който не се оспорва наличието на трудово правоотношение между страните. Оспорват се твърденията относно последиците от увреждането.

С определение № 262340 от 27.10.2020 г., постановено по гр. д. № 9572/2020 г. по описа на Районен съд – Варна по молба на ответника е конституирано **трето лице- помагач на страната на ответника – ЗК „Уника Живот“ АД**. В становище от 2.12.2020 г.

дружеството се присъединява към изложените доводи в отговора на исковата молба.

Настоящият съдебен състав, като съобрази събрания и приобщен по дело доказателствен материал, приема за установени следните фактически положения:

Между страните не е спорно, а и от представените по делото доказателства се установява, че ищецът – Е.Д. е работил по трудово правоотношение с „Енергоремонт Варна“ ЕАД на длъжността „котляр“ по силата на трудов договор от 31.05.2011 г. С допълнително споразумение № 879 от 1.04.2018 г. е преназначен на длъжността „заварчик“. От допълнително споразумение от 10.12.2018 г. е видно, че е налице преобразуване по отношение на работодателя като същият се е влял в „Дитсманн Енергоремонт Холдинг“ АД /сегашно наименование „Дитсманн“ АД/.

От представената застрахователна полица № 580012800119 от 24.07.2019 г. се установява, че е сключен договор за задължителна застраховка на работниците и служителите за риска „Трудова злополука“ между „Дитсманн Енергоремонт Холдинг“ АД и ЗК „Уника Живот“ АД, с валидност за периода от 10.08.2019 г. до 09.08.2020 г. за 113 лица. От представените банкови бордера се установява, че Е.Д. е получил плащания от застрахователното дружество на 5.06.2020 г. – сумата от 910 лева, на 17.09.2020 г. – 260 лева, на 6.11.2020 г. – 260 лева и на 8.07.2020 г. – 260 лева.

Видно от разпореждане № 29183 от 16.01.2020 г., издадено от НОИ- ТО- София-град, се приема, че декларираното увреждане представлява трудова злополука, на основание чл. 55, ал. 1 КСО. Установява се, че злополуката е станала през работно време, при извършване на служебните задължения, а именно докато пострадалият подготвял хидравлична проба на бак за ТГ-Я за „АЕЦ Козлодуй“ ЕАД и провел за пропуски в опресовката по заглушените отвори на съда и следствие на внезапни изхлузване на пристягащия хамут, същият паднал на земята от освободеното налягане в съда. При падането получава множествени счупвания на костите на предмишницата, открито на дясна ръка.

Видно от представената справка за изплатени парични обезщетения и помощи от ДОО чрез НОИ, Е.Д. е получил обезщетение за временна нетрудоспособност, поради претърпяната от него трудова злополука в размер на 28 915,51 лв. за периода от м. декември 2019 г. до м. февруари 2021 г.

От приетата епикриза, издадена от Клиника „Ортопедия и травматология“ към МБАЛ „Света Анна-Варна“ – Варна, се установява, че Е.Д. е хоспитализиран на 12.12.2019 г. с диагноза „множество счупвания на костите на предмишницата, открито в дясно“. Посочени са действията, извършени при оперативното лечение на счупванията. Пациентът е изписан на 18.12.2019 г. Препоръките са да се свали гипса след 4 седмици.

От приетите по делото болнични листи се установява, че ищецът е бил в продължителен отпуск поради временна нетрудоспособност, продължил до 18.06.2020 г.

Видно от представените експертни решения № 2087 от 17.06.2020 г., № 2867 от 08.09.2020 г., № 3656 от 26.10.2020 г., № 58 от 06.01.2021 г. и № 764 от 22.02.2021 г. на експертната лекарска комисия към УМБАЛ „Света Марина – Варна“ ЕАД на Е.Д. му е определена временна неработоспособност за период от 8.06.2020 г. до 3.04.2021 г.

В производството е приобщено и решение от 15.12.2020 г., постановено по гр. д. № 17/2020 г. на Районен съд-Варна, с което се прекратява граждански брак между Е.Д. и Ив. Д.а, за който е издаден Акт за граждански брак № 28 от 7.07.2007 г., като е обявено, че вина за разстройството на брачните отношения има съпругата Ив. Д.а.

В първоинстанционното производство е назначена комплексна съдебномедицинска експертиза, заключението, по която съдът кредитира като обективно, компетентно дадено, съответстващо на останалия доказателствен материал и неоспорено от страните. В същото след осъществен преглед на Е.Д., вещите лица посочват, че в резултат на трудовата злополука е получил открито раздробено счупване на проксималния край на дясната лакетна

кост, което е обусловило затруднение на движението на ръката за повече от два месеца. Болките от счупванията били много силни, стихват с обезболяващи, като имобилизирането създава затруднения в самообслужването. Било проведено оперативно лечение, като счупената кост била съединена с метал. Възстановяването се е продължило по-дълго от обичайния срок поради наличието на рана, която контактува с множество костни фрагменти. Вещите лица установяват, че лечението не е приключило, налице е лекостепенна деформация на анатомията на дясната лакътна става, като крайникът може да се натоварва с много леки физически упражнения.

В о. с. з. д-р М. излага, че от представената му рентгенова снимка от последния преглед на Е.Д. се установява, че не е налице добро костно срастване, като е възможно впоследствие след приключване на възстановяването да се наложи присаждане на кост.

В първоинстанционното производство е назначена комплексна съдебно-психиатрична и психологична експертиза, заключението, по която съдът кредитира като обективно, компетентно дадено, съответстващо на останалия доказателствен материал и неоспорено от страните. Вещите лица след проведен преглед на Е.Д., посочват, че в резултат на травмата от 12.12.2019 г. е реагирал първоначално със симптомите на Реакция на тежък стрес и разстройство в адаптацията, което настъпва до един месец след стресогенното събитие. Към момента на изследването у същия били налице симптоми като тревожно-дистимния фон на настроението, емоционална лабилност, свързани депресивни мисли и страхове, свързани с физическата инвалидизация и бъдещото. Експертите са определили това състояние като Смесено тревожно-депресивно разстройство, което е довело до значителна промяна в качеството му на живот и изисква провеждане на медикаментозно лечение и психотерапия.

В о. с. з. д-р Авр. излага, че след събитието Е.Д. станал по-затворен, станал друг тип човек, с други характеристики и виждания за живота. Вещото лице Р. е посочило, че все още преживява случилото се, доколкото застрашава живота му и физическата му годност.

От представения заверен препис на фактура от 15.03.2021 г. се установява, че е заплатена сумата от 400 лв., представляваща обща стойност за проведени 10 броя физиотерапевтични процедури.

В първоинстанционното производство са били допуснати до разпит двама свидетели на страната на ищеца, а именно: Ив. Д. и Й.Ст..

От показанията на свидетеля Ив. Д., баща на пострадалия се установява, че при хоспитализирането му синът му бил уплашен, целият бил в кръв. Гипсът му бил свален след месец и половина – два. Все още изпитвал болки в ръката дори и при здрависване. Не можел да се къпе и обслужва. Станал нервен, избухвал, спорел със съпругата си, като впоследствие се разделили. Било невъзможно да извършва предишната си работа. Спрял е строителните дейности, които осъществявал. Притеснявал се за бъдещето за работата си. Виждал го е вечер да пуши цигари в двора.

От показанията на свидетеля Й.Ст., се установява, че Е.Д. в момента не работи. Свидетелят посочва, че лечението му след операцията и поставянето на „гвоздей“ все още не е приключило. Той не можел да се къпе, храни и обслужва, като първоначално за него се е грижела съпругата му, а впоследствие децата му. Сочил, че преди инцидента бил спокоен, като след него започнал да нервничи, да пие, станал различен, като поради това го била напуснала и жена му.

В производството са представени и други писмени документи, а именно: Инструкция за безопасна работа при изпитания на съдове, работещи под налягане от 19.12.2018 г., процедура за извършване на хидравлични изпитания на нов разширителен съд за АЕЦ „Козлодуй“ от 30.10.2019 г., както и доклад за разследване на „ДЕРХ“ АС от 12.12.2019 г. Същите биха имали отношение към възражение за съпричиняване на вредоносния резултат

от страна на служителя, ако такова беше релевирано в производството в законоустановения срок по чл. 131 ГПК. С оглед на горното и съобразно изложените доводи в определение № 2754 от 3.08.2021 г., постановено по настоящото производство, гореразглежданите писмени доказателства не следва да бъдат обсъждани.

При така установената фактическа обстановка, въззивният съд достигна до следните правни изводи:

Съобразно служебно извършената проверка по чл. 269 ГПК, съдът намира, че първоинстанционното решение е валидно и допустимо, като при преценка за правилността му следва да се съобразят посочените в жалбата оплаквания.

Предявеният иск е с правно основание чл. 200 КТ. Съгласно разпоредбата на чл. 200, ал. 1 КТ, за вреди от трудова злополука или професионална болест, които са причинили временна неработоспособност, трайна намалена неработоспособност 50 % и над 50 % или смърт на работника или служителя, работодателят отговаря имуществено независимо от това, дали негов орган или друг негов работник или служител има вина за настъпването им. Отговорността на работодателя по чл. 200 КТ по своята правна характеристика е безвиновна и гаранционно-обезпечителна. Работодателят отговаря за уврежданията, причинени на работника или служителя при изпълнение на неговите трудови задължения, независимо дали тези увреждания се дължат на виновно поведение на длъжностно лице, тъй като работодателят е задължен да осигури безопасни условия на труд и предотврати настъпването на злополуки. Работодателят носи имуществена отговорност както за имуществените, така и за неимуществените вреди, които са пряка и непосредствена последица от трудовата злополука.

Според установената съдебна практика, трудова злополука е всяко внезапно увреждане на здравето, станало през време и във връзка или по повод на извършваната работа, както и при всяка работа, извършена в интерес на предприятието, когато е причинило временна неработоспособност, трайно намалена работоспособност или смърт /така Решение № 633 от 1.11.2010 г. на ВКС по гр. д. № 855/2009 г./

По настоящото дело липсва спор, че злополуката, настъпила на 12.12.2019 г., при която ищецът Е.Д. е получил травматични увреждания, изразяващи се в множествени счупвания на предмишницата, открито в дясно, е трудова по смисъла на чл. 55 КСО, тъй като е станала през работно време и при повод и изпълняване на задълженията му като заварчик в ответното дружество. С разпореждане от 16.01.2020 г. по реда на КСО е констатирано настъпването на трудова злополука на 12.12.2019 г., като е прието за установено, че при извършване на служебните си задължения, пострадалият подготвял хидравлична проба на бак за ТГ-9 за „АЕЦ Козлодуй“ ЕАД, при проверка за пропуски в опресовката по заглушените отвори на съда и следствие на внезапно изхлузване на пристягащия хамут, пострадалият паднал на земята от освободеното налягане в съда. Следствие на падането получава множество счупвания на костите на предмишницата, открито на дясна ръка.

Съдът счита, че по време и непосредствено след злополуката ищецът е изпитвал силни болки и страдания с оглед полученото раздробено счупване на проксималния край на дясната лакетна кост. Получените травматични увреждания са наложили извършването на хирургична интервенция и продължителен оздравителен процес. По време на злополуката, оперативното лечение и след това Е.Д. е търпял силни болки и страдания, а настъпилото физическо увреждане е причинило негативни изживявания и емоции.

Следователно, налице е основание за да бъде ангажирана отговорността на работодателя по реда на чл. чл. 200, ал. 1 КТ, тъй като се установява кумулативното наличие на всички елементи на този институт - увреждане на здравето на работника, което е внезапно по своя характер; злополуката е настъпила по време на изпълнявана от работника работа по трудово правоотношение с работодателя; в резултат на увреждането от

злополуката, пострадалият е с намалена работоспособност.

При така установената фактическа обстановка, е безспорно, че ищецът е претърпял неимуществени вреди от трудовата злополука. Съобразно разпоредбата на чл. 52 ЗЗД размерът на обезщетението за неимуществени вреди трябва да е съобразен с обществения критерий за справедливост. Неимуществените вреди нямат парична оценка, поради което обезщетението за тях се определя по вътрешно убеждение от съда. Справедливостта, като критерий за определяне паричния еквивалент на моралните вреди, включва винаги конкретни факти, относими към стойността, която засегнатите блага са имали за своя притежател. В този смисъл справедливостта по смисъла на цитираната разпоредба не е абстрактно понятие, а тя се извежда от преценката на конкретните обстоятелства, които носят обективни признаци - характер и степен на увреждането, начин и обстоятелства, при които е получено, последици, продължителността и степен на интензитета на болките и страданията /така ППВС № 4/68 г./. Принципът на справедливост включва в най-пълна степен обезщетяване на вредите на увреденото лице от вредоносното действие съобразно естеството и интензитета на претърпените телесни болки и душевни страдания.

Настоящият състав като съобрази възрастта на пострадалия – на 37 г. към момента на увреждането, интензитета на претърпяните болки и страдания по време и непосредствено след злополуката /множествени счупвания на костите на предмишницата, открито в дясно, съпроводени с рана в размер на 10-12 см, последвалото оперативно лечение при пълна анестезия, имобилизацията, временна нетрудоспособност, продължила повече от една година и половина, изживените физически и емоционални страдания, липсата на приключване на оздравителния процес – повече от година и половина след злополуката, първоначалния тежък стрес и разстройство в адаптацията, а към настоящия момент - смесено тревожно – депресивно разстройство, довело до значителна промяна в качеството на живот на ищеца, необходимостта от медикаментозно лечение и психотерапия, смущенията в съня, тревожността за бъдещето му и за възможността да издържа децата си, както и икономическото състояние в страната, намира, че всички изброени обстоятелства ценени в тяхната съвкупност дават основание да се приеме, че размерът на обезщетението за неимуществени вреди възлиза на 40 000 лева.

Вън от горното, във връзка с доводите на въззивника за произнасяне плюс петитум, тъй като ищецът е претендирал обезщетение за претърпени неимуществени вреди в размер на 40 000 лв., като вредите включват и разтрогването на брака му, съдът намира за необходимо да посочи, следното:

В настоящото производство от събраните свидетелски показания, не би могло да се достигне до категоричен извод, че влошаване на отношенията между съпрузите е в пряка причинно-следствена връзка с трудовата злополука, предмет на настоящото производство. От същите се установява, че пострадалият е започнал да пие, станал е нервен и избухлив. След злополуката съпругата му е полагала грижи за същия. Промяната в личността на пострадалия е обвързана с изживяването на случилото се. Същата зависи от възможността му за справяне с претърпяната травма, поради което не би могло да се възприеме, че единствено случилото се е в пряка причинно-следствена връзка с влошаването на отношенията между съпрузите и настъпилото последващо прекратяване на брачната връзка. Затова и възражението на въззивника не би могло да доведе до различен извод относно размера на дължимото обезщетение, доколкото при определянето му настоящият съдебен състав е взел предвид горепосочените ориентири, сред които не е и твърдяното влошаване на отношенията между съпрузите. С оглед на горното, релевираното възражение в тази насока не следва да бъде кредитирано.

По повод на релевираното правопогасяващо възражение за плащане на застрахователно обезщетение от страна на ЗК „Уника Живот“ АД, съдът съобрази

следното:

В производството е приета застрахователна полица № 580012800119 от 24.07.2019 г. относно задължителна застраховка на работниците и служителите за риска „Трудова злополука“. От същата се установява, че за периода от 10.08.2019 г. до 9.08.2020 г. е налице сключен между работодателя и ЗК „Уника Живот“ АД договор за задължителна застраховка на работниците и служителите за риска „Трудова злополука“ на 113 лица.

От застрахователната преписка № 19580010005/19.02.2020 г. се установява, че на служителя са му изплатени сумата от 910 лева /по решение № 1 от 2.06.2020 г./, 260 лева /решение № 2 от 7.07.2020 г./, 260 лева /решение № 3 от 16.09.2020 г./ и 260 лева /решение № 4 от 3.11.2020 г./ Същите суми са преведени по банковата сметка на Е.Д., посочена в искането до застрахователя, с четири банкови превода, както следва – сумата 910 лева – на 05.06.2020 г.; сумата 260 лева – 08.07.2020 г.; сумата 260 лева на 17.09.2020 г.; сумата 260 лева – на 06.11.2020 г. Ето защо, следва да се приеме, че в полза на Е.Д. е изплатено от застрахователя обезщетение в общ размер от 1690 лева.

Съобразно константната съдебна практика на касационната инстанция, на основание чл. 200, ал. 4 КТ, същото следва да бъде съобразено при обезщетението за неимуществени вреди, претендирано по реда на чл. 200 КТ /така решение № 211 от 29.03.2010 г. на ВКС, постановено по гр. д. № 719/2009 г. и други/. Ето защо, настоящият съдебен състав намира, че заплащането на застрахователно обезщетение следва да се вземе предвид при преценка основателността на предявения частичен иск, предмет на настоящото производство. С оглед на горното, съдът намира, че релевираното правопогасяващо възражение за плащане на застрахователното обезщетение е основателно, поради което заявеният размер на предявения частичен иск за сумата от 1 250 лева, като част от твърдяно общо обезщетение за претърпените неимуществени вреди от 40 000 лева, се явява неоснователен в пълния заявен размер и като такъв следва да бъде отхвърлен.

За пълнота на изложението, следва да се посочи, че отхвърлителният диспозитив по частичния иск не следва да разпростира действието си и по отношение на незаявената част от твърдяното обезщетение, доколкото съдът формира извод за несъществуване на вземането, не поради неосъществяването на правнорелевантните факти за възникване на твърдяното субективно материално право, а поради уважаване на релевираното възражение в настоящото производство за плащане на застрахователно обезщетение. Затова и за служителя остава непреградена възможността да инициира последващо производство относно дължимостта на обезщетението за твърдените претърпени неимуществени вреди следствие на процесната трудова злополука.

За пълнота на изложението, следва да се посочи, че възраженията на въззивника, релевирани във въззивната жалба по повод на твърдяното съпричиняване на вредоносния резултат, не следва да бъдат съобразявани, доколкото съдът не следи служебно за наличието на твърдяното обстоятелство /в този смисъл Решение № 92 от 24.07.2013 г. на ВКС по т. д. № 540/2012 г. и т. 4 и т. 7 от ППВС № 17/63 г./. Също така, възражението е заявено едва след законопредвидения преклузивен срок по чл. 131 ГПК, като в тази насока са изложени подробни доводи в определение № 2754 от 3.08.2021 г., постановено по настоящото производство.

Настоящият съдебен състав намира, че не е налице и твърдяното процесуално нарушение, осъществено от страна на първоинстанционния съд по повод препятстване на доказването от страна на ответника и нарушаване на правото му на процесуална защита по повод на доводите му, свързани със съпричиняване на вредоносния резултат. В практиката на касационната инстанция се приема, че съдът не може с указанията си до страните, относно защитната им позиция, да нарушава основен принцип, гарантиращ безпристрастността при разглеждането на спора- чл. 8 ГПК - състезателното начало в

гражданския процес, като обхватът на задължението на съда по чл. 146, ал. 2 ГПК за даване на указания, израз на въведеното с чл. 7 ГПК служебно начало в процеса, е ограничен от съдържанието на отговора на исковата молба и от спазване на преклузивните срокове по чл. 131 ГПК /така Решение № 429 от 21.06.2010 г. на ВКС по гр. д. № 1151/2009 г., Определение № 595 от 26.10.2015 г. на ВКС по т. д. № 3417/2014 г. и др./. С оглед на горното, процесуалният пропуск за страната за своевременно релевиране на възражението за съпричиняване не би могло да бъде ценено като последващо нарушение на чл. 7 или чл. 8 ГПК, поради което наведеното възражение в тази насока се явява неоснователно.

С оглед на горното, поради несъвпадане на изводите на двете съдебни инстанции, първоинстанционното решение се явява неправилно и като такова следва да бъде отменено.

Относно съдебно-деловодните разноски:

При този изход от делото, разноски се дължат в полза на въззивника. За настоящото производство, същият претендира заплащането на разноски, като са представени доказателства единствено за заплащането на държавна такса от 25 лева. С оглед на горното, в полза на „Дитсманн“ АД, следва да се присъдят съдебно-деловодни разноски за настоящото производство в размер на 25 лева, на основание чл. 78, ал. 3 ГПК.

За първоинстанционното производство „Дитсманн“ АД не претендира заплащането на съдебно-деловодни разноски, поради което ако такива са сторени остават в тежест на страната.

В полза на третото лице –помагач на страна на ответника, не следва да се присъждат съдебно-деловодни разноски, по аргумент от чл. 78, ал. 10 ГПК.

Воден от изложените мотиви, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ изцяло Решение № 261331 от 15.04.2021 г., постановено по гр. д. № 9572/2020 г. по описа на Районен съд – Варна, поправено с Решение № 261784/28.05.2021 г., постановени по гр. д. № 9572/2020 г. по описа на Районен съд – Варна, **КАТО ВМЕСТО НЕГО ПОСТАНОВЯВА:**

ОТХВЪРЛЯ иска на ЕМ. ИВ. Д. с ЕГН *****, с адрес: с. *****, за осъждане на „ДИТСМАНН“ АД с ЕИК 831914845, със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. „Козлодуй“ №14, административна сграда - Блок А, ет. 3 да му заплати сумата от 1 250 лв. /хиляда двеста и петдесет/ лева, като част от цяло вземане в твърдян размер от 40 000 лв. /четиридесет хиляди/ лева, представляващо обезщетение за претърпени неимуществени вреди, изразяващи се в претърпени болки, страдания, настъпили в резултат на реализираната трудова злополука на 12.12.2019 г., на основание чл. 200 КТ, ведно със законната лихва върху присъдената сума, считано от датата на реализиране на трудовата злополука – 12.12.2019 г. до окончателното изплащане на задължението.

ОСЪЖДА ЕМ. ИВ. Д. с ЕГН *****, с адрес: с. ***** да заплати на „ДИТСМАНН“ АД с ЕИК 831914845, със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. „Козлодуй“ №14, административна сграда - Блок А, ет. 3 сумата от **25 лв. /двадесет и пет/ лева**, представляваща съдебно-деловодни разноски за настоящото производство, на основание чл. 78, ал. 3 ГПК.

Решението е постановено при участието на трето лице помагач на страна на „Дитсманн“ АД – ЗК „Уника Живот“ АД, ЕИК: 831914845.

Решението не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____